

זה הדדריך

زوهدريخ ZO HADEREKH

גיליון 45, 19 בנובמבר 2014

תקציב שייטיב עם ההון והצבא

הצעת התקציב לשנת 2015 אושרה בקריאה ראשונה וברוב של 58 חברי כנסת מול 47 מתנגדים (12.11). מבנה התקציב אינו מפתיע, שכן הוא משקף נאמנה את הקלסטרון הפוליטי של ממשלת הימין: הטבות מופלגות לבעלי ההון המקומיים והזרים באישור ההפרטה של כל (!) התאגידים הממשלתיים הגדולים, ושיאים חדשים בהזרמת כספים לכיבוש ולצבא.

לרשות הצבא יעמוד ב-2015 גם סכום שיא של 22 מיליארד שקל בסעיף הקרוי "הרשאה להתחייב". זה תקציב לקניית נשק, בייחוד אמריקאי, בשנים הבאות. יצוין כי תקציב משרד הביטחון אינו כולל הוצאות ביטחוניות מובהקות אחרות, כמו תקציבי המוסד, השב"כ, משמר הגבול והוועדה לאנרגיה אטומית. הרזרבה הכללית בתקציב, שמרביתה מיועד להוצאות צבאיות המוגדרות "מסוגות", תגדל ב-64% ותסתכם ביותר מ-12 מיליארד שקל. מדובר בגידול חסר תקדים בשנה בודדת. תקציב המשרד לביטחון פנים יהיה 14.2 מיליארד שקל. אם מסכמים את כלל ההוצאות המכונות "ביטחוניות", מגיעים לסכום שאינו נופל מ-100 מיליארד שקלים. זאת שעה שתקציב המדינה הכולל הוא 390 מיליארד שקלים.

תחזית הטבות המס בהצעת תקציב המדינה לשנה הקרובה כוללת הטבה של 7.8 מיליארד שקל "לגורמי ייצור", והכוונה כאן אינה לעובדים. מתוכם, 7.6 מיליארד שקל יינתנו כהטבת מס במסגרת חוק עידוד השקעות הון. זה אחד הסכומים הגבוהים של הטבות המס שניתנו אי פעם. הטבות המס ניתנות בעיקר לקומץ חברות גדולות, ובשנת 2011 הנהנות העיקריות היו כימיקלים לישראל, אינטל, טבע וצ'ק פוינט. מאז אותה שנה, לא פורסמו שמותיהם של התאגידים שזכו במרבית ההטבות. אכן, שקיפות היא נר לרגליה של הממשלה...

חמאה? רק תותחים

סוכריה גדולה לבעלי ההון
בחוק ההסדרים צפויה סוכריה גדולה לבעלי ההון המקומיים והזרים – הפרטתם של 11 תאגידים ממשלתיים גדולים בהיקף של 15 מיליארד שקל. ההסתדרות כבר הכריזה על סכסוכי עבודה בחברות ממשלתיות אלה, בהן מועסקים למעלה מ-43 אלף עובדים: התעשייה האווירית, רפאל, חברת החשמל, רכבת ישראל וחברת מקורות. ההסתדרות נימקה את ההכרזה על סכסוכי העבודה בכך שהממשלה החליטה על הפרטה "באופן חד-צדדי וללא קיום משא ומתן מול נציגויות העובדים". עוד הודיעה ההסתדרות, כי היא מוחה "על ניסיון המדינה לכפות על העובדים שינויים דרמטיים, תוך שבירת הכללים ורמיסת הנורמות הנהוגות ביחסי עבודה קיבוציים". במילים אחרות, ההסתדרות פעם נוספת אינה משמיעה התנגדות עקרונית לעצם ההפרטה, אלא רק מביעה מחאה על הצורה בה זו מתבצעת.

הסעיף התקציבי הגבוה ביותר ב-2015, כמדי שנה מאז קום המדינה, יהיה תקציב משרד הביטחון – כ-53 מיליארד שקל. תקציב זה אינו כולל תוספת של 6 מיליארד שקל שמערכת הביטחון כבר קיבלה ל-2015, עליה סוכם בין ראש הממשלה נתניהו לבין שר האוצר יאיר לפיד. בנוסף יעמדו לרשות הצבא בשנה הבאה 7.8 מיליארד שקל המוגדרים "הוצאה מותנית בהכנסה", כלומר – כסף שיתקבל כתוצאה ממכירת נשק לארצות זרות. ניסיון העבר מלמד, כי הנשק הישראלי מגיע לרוב לידי משטרים דיכוי אפלים. מכאן שסך התקציב הצבאי לשנה הקרובה כולל התוספות, יהיה יותר מ-66 מיליארד שקל. אך היד החותמת על צ'קים עוד נטויה: התקציב כולל גם 1.6 מיליארד שקל המוקצבים לפרויקט למעבר בסיסי צה"ל לנגב, וסכום של כ-200 מיליון שקל להעברה לנגב של תע"ש (התעשיות הצבאיות, העומדות בפני הפרטה).

מכתבים למערכת

הפעם היו שם מצלמות

סרטון הווידאו המתעד את הירי שהרג את חיר חמדאן בכפר כנא, שופך אור על האופן בו שוטרים נוקטים במדיניות יד קלה על ההדק כשמדובר בתושבים ערבים.

לו היו קיימות מצלמות אבטחה גם בכפר קאסם, ב-1956, הן היו חושפות מציאות דומה. התנהלות המשטרה במקרה של כפר כנא – אינה מקרה ראשון מסוגו. הפעם, פשוט, היו שם מצלמות כדי לתעד את זה.

צבי תבל, ירושלים

ג'ודי האנטישמית

באופן לא מפתיע, החלטתה של ממשלת שוודיה להכיר במדינה פלסטינית גרמה להאשמת המדינה הסקנדינבית באנטישמיות. מספר אישים – דוגמת גרשון מסיקה, ראש מועצת השומרון – אמרו זאת בגלוי. הם מתעלמים מכך שמדובר בדעה לגיטימית, ששותפים לה גם יהודים וישראלים רבים. האם מישהו מעלה בדעתו, ששוודיה תמנע מאזרחיה הנוצרים להתחתן עם אזרחיה היהודים, או צעד אנטישמי אחר הדומה לזה? הדבר פשוט בלתי מתקבל על הדעת – חוק המאפשר להינשא רק במסגרת עדה דתית מתקיים דווקא בספר החוקים... של מדינת ישראל.

במקביל, ג'ודי ניר-מוזס-שלום – אשת שר, שלא הייתה רחוקה מלהיות רעיית הנשיא – סיפרה כי אחרי שפגשה במעלית את חברות הכנסת זהבה גלאון ומיכל רוזין ממרצ, היא רצה להתקלח. איש לא האשים אותה באנטישמיות, או תבע את פיטוריו של השר סילבן שלום. זאת למרות שמדובר בהערה אנטישמית לכל דבר.

אם אשת שר בשוודיה הייתה רצה להתקלח אחרי כל מפגש עם חברות פרלמנט יהודיות, אז ליברמן היה מכה באופן אישי כל מי שנכנס לאיקאה. ואילו כאן, בישראל, הערה כמו זו חולפת מבלי שניתן לה מענה.

העצוב הוא, שבשל ההצמדה המכוערת בין יהדות לבין כוחניות, הצמדה שאנשי הימין הדתי מקדמים בשקדנות – תופעת האנטישמיות הולכת וגדלה. ואת המחיר על כך משלמים כולם, ובמיוחד אנשים המנסים להדגיש את הערכים ההומאניסטיים שביהדות – אותם ערכים שג'ודי האנטישמית שוללת.

יוסי ס.

ניתן לקבל את "זו הדרך" מדי שבוע בדואר אלקטרוני או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח

כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לנסות את הוצאות המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205, תל-אביב, מיקוד 6126102

דברים בשם אומרם

מפלגת העבודה מתגאה ב-"הישגיה"

"עד כה הליכוד נכשל בכל המלחמות שניהל, ובסופו של דבר גם החזיר שטחים. ואילו כשהעבודה הייתה בשלטון, מעולם לא הוחזר סנטימטר אדמה, ניצחנו בכל המלחמות והרחבנו את גבולות המדינה".

(יורם צברי, חבר מועצת העיר קריית אתא ממפלגת העבודה, "חדשות הקריות", 3.11)

שלום, אבא בבית? מדבר בוגי

"לא חשתי בכתף קרה בארה"ב, בכירים לא נפגשו איתי כי היו מחוץ לעיר".

(בוגי יעלון, שר הביטחון, "ידיעות אחרונות", 5.11)

למידה משמעותית

"הייתי מעדיף שיגידו שאנו חוקרים טובים ומחנכים לערכים – אבל גם בית ספר לעשירים זה מיתוג לא רע".

(פרופ' רוני שחר מהמרכז הבינתחומי בהרצליה, "דה מרקר", 6.11)

בנט הוא אח - שמרביץ לך

"ההחלטה להקים פה את המפעל נובעת מרצון לעזור לעם ישראל בכל מקום שהוא נמצא. הייתי במפעל בקיבוץ. אין ועד עובדים כי הם דואגים לכל עובד ומבינים שהצלחת המפעל תלויה קודם כל באנשים, וגם יש ייעוד של המפעל".

(נפתלי בנט, שר הכלכלה, ערוץ 7, 6.11)

ג'יהאד אמריקאי

"אחת ההגדרות לג'יהאד היא מאבק בכופרים או מלחמה על אמונה. בהתחשב בכך, אני מאמין שזה הזמן לג'יהאד אמריקאי".

(ד"ר קית' אבלו, פרשן בערוץ "פוקס ניוז", 26.10)

שינוי מן היסוד

"אני מבטיח לכם שאם נחזור לקואליציה, לא נשים מקררים במכוניות".

(ח"כ משה גפני, יהדות התורה, "דה מרקר", 7.11)

חברו הטוב של עופר עיני

"עיני תרם רבות להסתדרות ולעובדים, וההחלטה לייצג את דיסקונט היא החלטה של".

(אבי ניסנקורן, יו"ר ההסתדרות, "ידיעות אחרונות", 7.11)

אין כבוד ברצח

בעקבות רצח נוסף של אישה ברמלה בידי בני משפחתה, מתארגנת יוזמה של פעילות חברתיות בעיר כדי להיאבק באלימות כלפי נשים

עבודה חינוכית נעשית גם ברמת מוסדות הדת. הפעילות החברתיות בעיר פנו אל האימאמים, כדי שיגנו את תופעת הרצח בדרשות יום השישי במסגדים. "הם אומנם עשו זאת – אבל התנסחו בזהירות. הם לא נכנסו לפרטים, כי בין המתפללים יש כאלה המשתייכים למשפחת אבו גאנם".

הרבה כעס מופנה כלפי האופן בו המשטרה מטפלת בתופעת הרצח. "היו מקרים רבים בהם המשטרה ראתה את הכתובת על הקיר – אך לא עשתה דבר. מדובר במחדל משטרי גדול, וגם נשים שעוזבות את הבית ועוברות למקלטים לנשים מוכות – עדיין לא בטוחות, וחלקן נרצחות. כך למשל, בשנת 2012 נרצחה נסרין מוסראתי, שברחה מבעלה המתעלל".

ידיה של חוריה אלסעדי, הפעילה ביוזמה החדשה נגד אלימות, מלאות עבודה. נוסף להתארגנות זו, היא פעילה גם במועדון ברמלה של תנועת נשים דמוקרטיות בישראל (תנד"י), שם היא שותפה לארגון הרצאות וימי עיון בנושא אלימות נגד נשים, וכן בפעילויות חברתיות ופוליטיות שונות. "בחגים אנחנו יוזמות משלוח חבילות סיוע למשפחות עניות, והנשים שמגיעות למועדון משתתפות בפעילויות חברתיות ובטיולים. זה דבר שמאוד חסר ברמלה", היא מספרת.

העובדה שרצח הנשים מכונה בכלי התקשורת "רצח על רקע כבוד המשפחה" מעוררת אצלה כעס רב: "אני מתנגדת נחרצות לשימוש במושג הזה. אין שום כבוד ברצח! רצח של נשים זה מעשה מביש, מעשה חסר כבוד! מדוע כאשר בעל רוצח את אשתו כותבים בעיתונים שמדובר ב-'רצח על רקע רומנטי'? המושגים האלה צריכים לעבור מן העולם".

לאלסעדי יש משנה סדורה כיצד ניתן להתחיל ולהעביר את תופעת האלימות מן העולם. "האפליה המינית מתחילה כבר כשהתינוקות נולדים. תינוק מלבישים בבגדים כחולים, ותינוקת – בבגדים ורודים. כשהילד גדל מרשים לו להחליט, אבל אם זו ילדה – אז מחליטים בשבילה. הגיע הזמן שאנחנו כחברה נשתנה, ונגדל את הבנות ואת הבנים בצורה שוויונית. צריך לשנות את התרבות המאפשרת לאח או לדוד לשלוט באישה, כאילו היא רכוש שלו. אם נשריש תרבות שוויונית כבר מגיל צעיר, אני בטוחה שנגיע לעתיד טוב יותר", היא אומרת, ומוסיפה: "אבל חשוב לי להדגיש – שעם כל הביקורת העצמית שיש לי על החברה שלי, אני לא מוכנה לפטור מאחריות לא את המשטרה ולא את השלטונות".

לפני כשלושה שבועות, נורתה למוות בוסיינה אבו גאנם בשכונת ג'ואריש ברמלה, הנרצחת העשירית בקרב בנות משפחתה. על פרטי החקירה הוטל צו איסור פרסום, ולדברי כתבת "הארץ" שסיירה בשכונה, בבית הנרצחת לא הוקמה סוכת אבלים. "על בחורה שנרצחת לא יושבים באבל. פה הבחורות נרצחות אחת אחרי השנייה ולאף אחד לא אכפת. כולם אומרים שזה 'כבוד המשפחה', מטאטאים מתחת לשטיח ולא מתערבים", אמרה תושבת השכונה.

אחת ההתארגנויות שקמו לאחרונה ברמלה נוכח המציאות הקשה הזו, היא יוזמה של פעילות ופעילים חברתיים, נשים וגברים, שנפגשה ביוזמת ועדת המעקב למאבק באלימות. פעילה שותפה בקבוצה היא חוריה אלסעדי, חברת מק"י, מאמינה בכוחם של התושבים לשים סוף לתופעה.

"בכל פעם שאירע רצח – כעסנו וארגנו הפגנות, עד הרצח הבא. מדובר בתופעה המאפיינת לא רק את רמלה ולוד אלא יישובים ערביים רבים, אבל אצלנו המצב קיצוני במיוחד", מספרת אלסעדי. "במקרה של משפחת אבו גאנם מדובר במשפחה בעייתית במיוחד, שבנותיה חשות חוסר ביטחון מתמיד. הן מספרות לנו שהן מרגישות שהרצח הבא של אחת מהן הוא רק עניין של זמן".

עם זאת, בעקבות הרצח של בוסיינה אבו גאנם גינה אחד מבני המשפחה את תופעת הרצח בכלל ואת הרצח שלה בפרט, ובכך עורר דיון ער במשפחה ובעיר. הפעילות בקבוצה לא מסתפקות במשמרת מחאה קטנה שאירגנו לזכרה של הנרצחת, והן מתכננות שורה של פעילויות ציבוריות שמטרתן – להעלות מודעות בקרב הציבור בעיר ולחולל שינוי מדיניות בקרב מקבלי ההחלטות בעיר. "אנחנו מתכננות לקיים יום בו התלמידים יגיעו לבתי-הספר, אולם ישבתו מלימודים. במקום ללמוד לפי מערכת השעות הרגילה, התלמידים יקיימו דיונים ופעילויות חינוכיות בנושא אלימות כלפי נשים, באמצעות סדנאות, הרצאות, הצגות וסרטים. אם הילדים ייחשפו, כבר מגיל צעיר, לתפיסות של שוויון השוללות אלימות, הם יוכלו לסייע בשינוי העמדות בחברה. אם ילד יחזור הביתה מבית-הספר ויספר להוריו מה הוא למד שם – הוא יוכל להשפיע על עמדותיהם של הוריו, במקום שהם יהיו אלה שישפיעו עליו", מסבירה אלסעדי.

גזענות המתחפשת לפרשנות דתית

למתנגדי העלאת שכר המינימום הטוענים, כי נקיטה בצעד זה תגרום למשבר במשק, השיב חנין: "בשנת 2006 הועלה שכר המינימום, ומצב המשק רק השתפר. אם נותנים יותר כסף לאנשים מעוטי הכנסות, מאפשרים להם להגדיל את ההוצאות שלהם, לקנות יותר, ובכך ממריצים את פעולת המשק. זו חוכמה ישנה שגילה הכלכלן ג'ון קיינס כבר בשנות העשרים של המאה הקודמת".

לאפשר לאנשים לבנות בית

מאת ח"כ **חנא סוויד** (חד"ש)

הצעת החוק שאני מביא היום, מטרתה להיאבק בעלייה המטאורית של מחירי הדיור, ובפרט בתחום מחירי הקרקע. אני מבקש להציע דרך אלטרנטיבית לשיווק הקרקעות בידי רשות מקרקעי ישראל (רמ"י), במקום המצב הקיים, בו המדינה גוזרת קרפונים, ומכניסה סכומי עתק לקופת המדינה, על חשבון המבקשים לרכוש דירה.

השיטה הנהוגה כיום היא להעמיד כל מגרש של רמ"י המוצע לשוק הנדל"ן – למכרו הפתוח לכל המרבה במחיר. וזאת לא רק בתל-אביב, אבל גם ביישובים קטנים ביותר, בהם היצע הקרקעות של רמ"י הוא קטן והמצב הסוציו-אקונומי קשה. מצב זה מביא לידי כך שבאזורים שהם מוכי אבטלה, מגיעים אנשים אמידים אשר מציעים הצעות גבוהות מאוד במכרו וקונים מגרשים. כתוצאה מכך, גם במקומות שכוחי אל – מגיע מחיר מגרש לבניית יחידת דיור למאות אלפי שקלים.

הצעת החוק מבקשת לקבוע כי משרד האוצר ורמ"י לא יפרסמו מכרזי קרקעות לכל המרבה במחיר, אלא יקבעו מחיר בהתאם לקריטריונים סוציו-אקונומיים ובהתאם לשוק הנדל"ן והביקושים ביישוב שבתחומו נמצאת הקרקע. זו הייתה השיטה המקובלת בעבר. אולם מאז 2008, כשהונהג שיטת המכרזים, הייתה עלייה ניכרת ביותר במחירי הקרקעות, אשר הקשתה על משפחות לרכוש קרקע ולבנות בית, ובמיוחד ביישובים הערביים. יתר-על-כן, ישנו צורך ב-10,000 יחידות דיור חדשות מדי שנה ביישובים הערביים, אולם רמ"י מאפשרת להקים רק 1,000 יחידות מדי שנה. זה מצב הגורם לאנשים רבים לבנות ללא היתרים, בצפיפות, על גבי תשתיות שאינן מתאימות.

דברים בעת הנמקת הצעת חוק במליאת הכנסת (12.11). הוחלט להפוך את הצעת החוק להצעה לסדר, ולהעבירה לדיון בוועדה.

"אנחנו חיים במדינה שיש בה קבוצות לאומיות ודתיות שונות. ובמדינה הזו, יש גם מי שמבקשים לבסס עמדות גזעניות באמצעות ציטוטים מסיתים מתוך כתבים דתיים", אמר ח"כ **עפו אגבריה** (חד"ש), בעת שנימק במליאת הכנסת את הצעת החוק שהגיש (12.11), לתיקון חוק העונשין. ההצעה מבקשת לשלול הצדקה של עמדות גזעניות באמצעות ציטוט ופרשנות של כתבי דת, וכן להחמיר את הענישה המוטלת על עובדי ציבור שעוברים עבירות של הסתה לגזענות, לאלימות או לטרור. "אסור לאפשר לאנשים להשתמש במושגים דתיים ובפרשנות דתית כדי לדכא קבוצה אחרת", הדגיש.

ח"כ אגבריה ציין, כי שימוש בפרשנות דתית כדי להצדיק פגיעה באחרים לא רק מעיב על היחסים בין בני דתות שונות, אלא קיים גם בין בני אותה דת. הוא הביא בתור דוגמא את המחלוקות הקיימות בין זרמים בתוך היהדות, בין זרמים חרדיים לבין זרמים שאינם חרדים, וציין כי לדעתו האחרונים "הם לא פחות יהודים".

נוכח הפרובוקציות אותן יזמה הממשלה בירושלים בשבועות האחרונים, ובמיוחד סביב מסגד אל-אקצא, בולט הצורך האקטואלי בחקיקה שתאסור על שלהוב רגשות דתיים אשר יובילו לפגיעה בציבורים שונים. "מדוע הממשלה אינה מונעת פגיעה במבני דת מוסלמים, דוגמת המסגד שהוצת בכפר פלסטני בגדה המערבית? יש להרגיע את הרוחות ולהנמיך את הלהבות, כדי תהיה אפשרות להידברות ולחיים משותפים", אמר.

הממשלה התנגדה להצעת החוק, והיא הוסרה מסדר היום של הכנסת ברוב של 37 מתנגדים מול 16 תומכים.

מדוע יש להעלות את שכר המינימום

"64 חברי כנסת – ביניהם מי שהוא כיום נשיא המדינה – חתמו על הצעת חוק שמציעה להעלות את שכר המינימום מ-23.12 שקלים לשעה ל-30 שקלים לשעה", הדגיש ח"כ **דב חנין** (חד"ש) במליאת הכנסת (10.11).

לדבריו, יש להעלות את שכר המינימום משום שישאל מובילה, מבין המדינות המפותחות, בפערים החברתיים ובנתוני אי-השוויון הכלכלי. שיעורם של העובדים העניים הוא גבוה במיוחד. מדובר באנשים עובדים, אשר מכלים את כל ימיהם בעבודה, אולם עדיין נותרים מתחת לקו העוני.

"יוקר המחיה אינו רק מחירי המוצרים, אלא קודם כל רמת השכר הנמוכה. כאשר השכר הוא כל כך נמוך, בלתי אפשרי לשכור דירות, וגם בלתי אפשרי לקנות מוצרי יסוד", אמר ח"כ חנין. הוא המשיך וציין, כי שכר המינימום בישראל נמוך גם בהשוואה למדינות אחרות בעולם. אפילו בארה"ב, אמר, החליטו לאחרונה ארבע מדינות להעלות את שכר המינימום בתחומן.

ח"כ חנין ביקר על התייצבותה של ההסתדרות לצד הדרישה להעלאת שכר המינימום, וכן על אמירותיה של נגידת בנק ישראל בזכות ההעלאה. אולם הוא הסתייג מדבריו של שר האוצר בדבר העלאת שכר המינימום ב-200 שקלים בחודש בלבד: "זה לא מספיק. זה לא באמת יעלה אנשים אל מעל לקו העוני".

ההתפתחויות בציבור הערבי

בכואנו לנתח את האסטרטגיה הכוללת שהדריכה את המדיניות הישראלית נגד האזרחים הערבים, אנו מגלים שהיא מתבססת על מצור, הדרה, השתקה, והפיכת הציבור לשכבה מוחלשת, אשר חלקים ממנה נדחפים ל-"עזיבה מרצון". לזה נוסף הניסיון "לאלף" את האזרחים הערבים בתוך מסגרת של נחשלות לאומית ושל אזרחות מותנית וחסרה.

למדיניות הכלכלית הניאו-ליברלית בעשור האחרון היה אפקט הרסני על החברה הערבית, ובמיוחד על הרשויות המקומיות הערביות. במקביל, חלה התגברות של תופעת הכסף הפוליטי, המקבלת ביטוי ברור וכולט יותר במסעות הבחירות, כאשר קבוצות רחבות מאוד באוכלוסייה הערבית מחפשות מפלט ממעגל העוני, או מבקשות להקל את מצבן בדרכים שונות. התופעה של קניית רצונם של האנשים מלווה בהתרחבות תופעות של קבלני קולות ושל קניית אמצעי תקשורת כדי לשרת את הגורמים המממנים. מציאות זו מסוכנת, משום שכשהאדם מתרגל להפיכת קולו לסחורה – הוא מוכן לתת אותו לכל המרבה במחיר, גם אם זו מפלגה ימנית וציונית.

מרבית המפלגות בישראל נמנעות מלהשתתף בשמן בבחירות המקומיות. חד"ש הייתה ביישובים ערביים רבים המסגרת הפוליטית היחידה שהשתתפה בבחירות בשמה ובמצע שלה באופן מוצהר, והתחרתה ברשימות חמולתיות שנתמכו בידי מפלגות ציוניות, בעלי הון וכנופיות של פשע מאורגן. המציאות של הבחירות המקומיות השתנתה באופן שלילי בשנים האחרונות, והדבר מחייב הערכה מחדש ברמה המקומית והארצית בעתיד, וקריאה מחודשת ומעמיקה יותר של שינויים אלה.

על המפלגה הקומוניסטית מוטלות האחריות לניסוח אלטרנטיבה מעשית ומהפכנית מול הגילויים והתוצאות של התמורות בקרב האוכלוסייה הערבית. כמפלגה אינטרנציונליסטית נרחיב ונעמיק את המאבק הערבי-יהודי המשותף סביב אתגרים אלה.

מהשכר הממוצע של היהודים המזרחים; ו-46% מהשכר הממוצע של היהודים האשכנזים. לא זו בלבד, אלא שבשנים 2003-2011 השכר של היהודים האשכנזים השתפר בהשוואה לשכר הממוצע ב-12.5%, והשכר של המזרחיים השתפר ב-9%, אך ממוצע השכר של הערבים ירד ב-7%. המצב חמור גם בתחום האבטלה. שיעור האבטלה הכללי בישראל היה ב-2013 6.2% מכוח העבודה, ולעומת זאת – שיעור האבטלה בקרב

להלן קטע מתוך דו"ח הוועד המרכזי של מק"י לקראת הוועידה ה-27 של המפלגה. הכתובת לבימת הדין לוועידה, לפירסום תגובות, הערות ומאמרי דעה וביקורת: zohaderekh@gmail.com

לקראת סוף שנת 2013, מנו האזרחים הערבים בישראל 1.44 מיליון איש ואישה, ושיעורם היה 17.85% מכלל האוכלוסייה, שמנתה אז כ-7.9 מיליון. נתונים אלה אינם כוללים את הפלסטינים בירושלים המזרחית הכבושה ואת הסורים ברמת הגולן הסורית הכבושה. האוכלוסייה הערבית היא צעירה: כ-40% מכלל האזרחים הערבים הם מתחת לגיל 18, וזאת בהשוואה ל-32% בקרב כלל האוכלוסייה ול-31% בקרב האזרחים היהודים.

האזרחים הערבים-הפלסטינים בישראל מתמודדים עם מדיניות של דיכוי וגזענות מצד הממסד השליט במדינה, מדיניות הפוגעת בזכויותיהם האזרחיות, המעמדיות, הלאומיות והחברתיות. לפי דו"ח המוסד לביטוח לאומי, שיעור העוני בישראל היה 59.2% לפני תשלום קצבאות ומסים, וירד רק ל-53.4% לאחר תשלום קצבאות ומסים. ואילו בקרב האוכלוסייה היהודית בישראל, שיעור העוני – לאחר תשלום קצבאות ומסים – היה 14.1%. המשמעות היא, שהעוני בקרב האזרחים הערבים הוא לא רק רחב יותר, אלא גם עמוק יותר, שכן המסים והקצבאות החברתיות מצליחים להעלות כמחצית מהמשפחות היהודיות העניות אל מעל לקו העוני, לעומת 8% בלבד מבין המשפחות הערביות העניות.

דו"ח מרכז אדוה (ינואר 2014) ציין, כי שיעור העוני בישראל עלה בין השנים 2002-2012 ב-7.1%, אך בקרב היהודים השיעור עלה ב-1.4%, ואילו בקרב הערבים ב-14%. כלומר, בקצב גבוה פי 10. דו"ח זה ציין גם כי השכר הממוצע של העובדים הערבים היה עמד בשנת 2012 על 66% מהשכר הממוצע הכולל; 61%

האזרחים הערבים היה באותה שנה 9.4%. אנו עדים גם לשיעור אבטלה מפחיד ביישובים הערביים בנגב, שם הוא נע בין 32% ל-37%.

בצד מציאות העוול הלאומי והדיכוי המעמדי, יש לשים לב להתפתחותו של רובד בורגני בקרב האוכלוסייה הערבית. רובד זה לא הצליח עד כה לסלול את דרכו אל ההון הישראלי הגדול, והוא ממלא תפקיד של מתווך בין החברות והקרטלים לבין הציבור הערבי. מטבע הדברים, האינטרסים של רובד זה מצטלבים עם אלה של הממסד הפוליטי והכלכלי הקפיטליסטי בישראל וקשורים בו. בהזדמנויות שונות מנסה רובד זה למלא תפקיד פוליטי, כדי לשרת את האינטרסים שלו, במיוחד בבחירות המקומיות.

במשך כל שנות קיומה של מדינת ישראל, פעל הממסד השליט להחריף את מדיניותו הגזענית כלפי הציבור הערבי, ובמיוחד אחרי שנכשל, עד אמצע שנות ה-50, "לתקן את הטעות ההיסטורית של הציונות" כפי שתואר בזמנו דוד בן-גוריון את הישגיהם של 153 אלף פלסטינים במולדתם.

סין מבודדת את ארה"ב

נפגש במהלך הוועידה עם ראש ממשלת יפן, שינוזו אבה, על רקע המתיחות בין שתי המדינות. היחסים בין סין לבין יפן הורעו לפני שנים מספר עקב סכסוך סביב שרשרת איים קטנה בים סין המזרחי, איי דיאו-יו, שכל אחד מהצדדים טוען לבעלות עליהם. מכשול נוסף שהוסיף שמן למדורה היו הביקורים של בכירי הממשלה היפנית במקדש יאסוקוני, בו קבורים גם חיילים שמתו במהלך הכיבוש האכזר של סין.

לדברי שי ג'ינפינג, סין מקווה כי יפן תמשיך לדבוק בדרך של פיתוח בדרכי שלום ותאמץ מדיניות צבאית וביטחונית שקולה וזהירה. שי גם דחק באבה לעשות יותר כדי לעודד אמון הדדי בין יפן לבין שכנותיה ולמלא תפקיד בונה בשמירה על השלום והיציבות באזור. במהלך הוועידה פרסמו שתי המדינות מסמך עקרונות המבקש לחזק את קשריהן, ובו נאמר, בין היתר, כי "שני הצדדים... ימשיכו לפתח את יחסיהם האסטרטגיים" וכי "התבוננות כנה בעבר תוך כדי צפייה לעתיד – היא הרוח המנחה את שני הצדדים להתגבר על המכשולים הפוליטיים למען השגת הבנה משותפת ביחסים ההדדיים". כמו כן, "שני הצדדים מכירים בכך שקיימות עמדות שונות ביחס למתח שנוצר עקב סוגיית איי דיאו-יו וכן שטחי מים טריטוריאליים בים סין המזרחי. הצדדים מסכימים לקיים דיאלוג ומשא ומתן על מנת למנוע את הסלמתו של המצב, וכן להקים מערך לזמני חירום שימנע התפתחויות בלתי צפויות".

לפי ה-"ניו-יורק טיימס", המסמך הוא "צעד חשוב, אשר עשוי להביא להפשרת היחסים בין שתי המדינות אחרי תקופה ארוכה. זאת משום שלראשונה מזה זמן רב פרסמו נשיא סין וראש ממשלת יפן הצהרות פומביות על הצורך בתיקון היחסים הכלכליים ובריסון התבטאויות לאומניות, שהובילו את שתי המדינות אל סף עימות צבאי".

...והמתיחות הגוברת בין סין לארה"ב

אבל המחלוקת המרכזית בוועידת הפסגה פרצה דווקא בין נשיא ארה"ב לבין עמיתו הסיני. אובמה טס לסין כדי לנסות למקד את מאמצי מדיניות החוץ האמריקאית בזירה האסייתית. ארה"ב מציעה להקים אזור סחר חופשי בין מדינות האוקיינוס השקט, אשר יכלול את מדינות אמריקה הלטינית שלחופיו, אך ללא סין. ואילו נשיא סין מקדם תכנית לאזור סחר הכולל את אסיה המזרחית – אך ללא ארה"ב.

לפי ה-"ניו-יורק טיימס", במסעו לסין גילה אובמה כי פוטין "יושב שם מזה זמן רב". לדברי שגריר רוסיה בווינגטון, סרגיי קיסליאק, ארצות-הברית "משנה כיוון לעבר אסיה, אבל אנחנו כבר שם". הוא ציין כי הסכם הגז האחרון בין רוסיה לבין סין הוא דוגמא לצפוי בעתיד: "אנו מתעניינים יותר ויותר במדינות הסמוכות לנו באסיה. הן שותפות טובות, וזו רק ההתחלה. בעתיד תראו עוד ועוד פרויקטים בינינו לבין סין".

לדעת ה-"ניו-יורק טיימס", ההתקרבות הרוסית-סינית היא אתגר משמעותי להגמוניה של ארה"ב בעולם. החלטת ועידת הפסגה מהשבוע שעבר, לפיה מדינות האזור מקבלות את הצעתו של הנשיא הסיני בדבר הקמת אזור סחר חופשי במזרח אסיה (הצעה שארה"ב התנגדה לה בתוקף), וכן ההתפייסות בין סין לבין יפן (שהיא בעלת ברית ותיקה של ארה"ב) והידוק הקשרים הכלכליים והפוליטיים בין בייג'ין לבין מוסקבה – כל אלה מבשרים רעות מבחינת האינטרסים הגלובליים של האימפריאליזם האמריקאי.

הפורום לשיתוף פעולה כלכלי בין אסיה לבין מדינות האוקיינוס השקט (APEC), בו חברות 21 מדינות השוכנות לחופי האוקיינוס השקט, נועד לקדם סחר באזור. ועידת הארגון נערכה בשבוע שעבר בבייג'ין, בירת סין, ובמהלכה נשא דברים נשיא סין, שי ג'ינפינג, שביקש להרגיע את החוששים מהאטה אפשרית בכלכלת המדינה. בנאומו, הציג נשיא סין את חזונו בדבר "החלום של אסיה והפסיפיק", המתמקד בחיזוק שיתוף הפעולה האזורי בתחומים מגוונים ורבים. סין שואפת, אמר, ליצור אזור כלכלי משגשג יותר, עם סחר חופשי יותר, עם סביבה המעודדת השקעות, ועם עורקי תחבורה טובים יותר. בהתייחסו למצבה של הכלכלה הסינית, אמר הנשיא כי "כלכלת סין כיום מתפתחת בצורה יציבה יותר, והמרכיבים המניעים את פיתוחה רבים ומגוונים יותר. עם השיפור במבנה כלכלת המדינה, צפוי גם פיתוח יציב יותר בעתיד. מצב זה מספק לסין הזדמנויות חדשות, והתשובה לשאלה האם ניתן יהיה ליישם אותן, תלויה בהעמקתן של הרפורמות בכל התחומים".

לפני כשנה, הציג נשיא שי ג'ינפינג את הרעיון האסטרטגי של בניית "דרך המשי של המאה ה-21". בבסיסו של רעיון זה - פיתוח אזורי וכלכלי משותף של סין ושל מדינות אסיה והמזרח. עוד אמר נשיא סין, כי ארצו תשקיע 40 מיליארד דולר בהקמתה של קרן חדשה אשר תעודד את חיזוק שיתוף הפעולה והנגישות בין מדינות האזור.

לכאורה, דיוני הוועידה התנהלו כצפוי. ביום האחרון לוועידה (12.11) אף נחתם הסכם שהוגדר "היסטורי" בין ארה"ב לבין סין, שעניינו מניעה של פליטת מזהמים לאוויר במטרה למנוע את תופעת שינוי האקלים. שתי המדינות הסכימו לפעול להפחתת פליטת גזי החממה בכשליש במהלך שני העשורים הבאים.

המתיחות המתפוגגת בין סין ליפן...

אך מאחורי הקלעים של הפסגה התנהלה מערכה על ההגמוניה הכלכלית באזור זה של העולם, המצוי עדיין במציאות של משבר קפיטליסטי. נשיא סין, שי ג'ינפינג,

בחודש יולי, יצאו עוד שני גיליונות בספטמבר ובאוקטובר. החודש השיק המגזין אתר אינטרנט (www.192mag.com), ובדצמבר ייצא הגיליון הרביעי. המגזין מקיים עצמו בעזרת מודעות בתשלום, מרביתן של עסקים מקומיים, וביניהן גם מודעות של מינהלת העיר התחתית של עיריית חיפה.

המגזין מציג קשת רחבה של נושאים. בצד מתן במה למשוררים חיפאיים וראיונות עם צלמים ומוסיקאים הפועלים בעיר, אפשר גם למצוא רשמים של שיטוט בשוק הפשפשים והצצה למטבח של אחת המסעדות המקומיות (כולל מתכונים!). המגזין מגלה עניין גם בתכנון עירוני, בכלכלה מקומית ובאקטיביזם. על מלאכת הכתיבה מופקדים מקומיים בלבד. המעצבת הגראפית **חן לוי** היא מעצבת אופנה, אשר פועלת בעיר התחתית.

מעניין לציין שלמרות החיפאיות המובהקות של המגזין, הרי שלראשונה נתקלתי באחד הגיליונות דווקא בתחנת הרכבת בתל-אביב, שם נחה ערימה של גיליונות לחלוקה בחינם. מקומון של העיר התחתית בחיפה שמחולק בתל-אביב? למה בעצם? אנשים בדרך כלל קוראים עיתון מקומי כדי לדעת מה קורה בעיר שלהם. חלוקת עיתון כזה בעיר אחרת עשויה להיראות כמו צעד שיווקי כלפי חוץ, חלון ראווה חיפאי כלפי הציבור הלא-חיפאי.

קוטלר הדרי לא מתבלבלת: "הקהל שלנו הוא קודם כל חיפאי. אני כותבת לחיפאים, אני לא כותבת לתל-אביבים. יחד עם זאת, כחלק מהרצון שאנשים יידעו על הפעילות התרבותית שנעשית בחיפה, אנחנו מפיצים גיליונות בתל-אביב. למעשה, חלק מהתגובות שקיבלנו מקוראים היו מתל-אביבים שנחשפו למגזין שם. בגיליון השני של '192' כתבנו על משפחה ברחוב יפו בעיר התחתית בחיפה, שלקחה חורבה והפכה אותה לבית. אחרי שפרסמנו על כך כתבה, קיבלנו פנייה מתל-אביבי שמפיק סרט, מחפש לוקיישן לצילום, ומתעניין בבית שהופיע בכתבה. אם בזכות המגזין ובזכות העובדה שהוא מגיע גם לתל-אביב, אנחנו מצליחים לגרום לדברים כאלה לקרות – זה דבר חיובי בעיניי."

א"ן

"פחים מבפנים": סיור בעיר התחתית בחיפה

כבר שש שנים שסיוון רובין משוטטת במיץ של הזבל, פיסית ורוחנית, במסגרת עבודתה במרכז לחינוך סביבתי בחיפה. לפני כשנה החלה רובין לצאת לרחובות וסחפה איתה את הציבור לחיטוט מאיר עיניים בפחי האשפה. זה מפגש מרתק, מרגש ואפילו אסתטי שמאפשר להסתכל במה שאנחנו זורקים כדי להבין טוב יותר איך אנחנו חיים.

הסיור "פחים מבפנים" יתקיים, ללא תשלום, ב-12 בדצמבר. פרטים על שעת ונקודת היציאה בגיליון דצמבר של "192" ובאתר האינטרנט: www.192mag.com

מיקרו-מקומון

רבות נכתב בעולם לגבי משבר העיתונות המודפסת ולגבי הקושי להמשיך ולהוציא לאור עיתונים במציאות בה יותר ויותר קוראים מעדיפים לצרוך חדשות וכתבות באמצעות האינטרנט. רבים מתנבאים כי מסכי המחשב, הסמארטפון או האייפד יחליפו בקרוב את הרשרוש של נייר העיתון. המשבר הזה לא פסח גם על ישראל, כפי שהמחשה שביתת העיתונאים והעובדים ב-"מעריב" לפני כשנתיים, אז ניצב היומון בפני סכנת סגירה מוחשית, וכפי שחזינו לפני שבוע במליאת הכנסת, בדיונים הערים שהתקיימו סביב הצעת החוק שזכתה בכינוי "חוק ישראל היום".

על רקע זה, מעניין להביט באחת התוספות המעניינות למפת העיתונות בישראל. התוספת הזו מעניינת משום שמדובר במקומון המסקר לא עיר שלמה, אלא שכונה בתוך עיר. "זה מיקרו-מקומון", צוחקת **צאלה קוטלר הדרי**, העורכת והמייסדת של מגזין חיפאי חדש הנושא את השם הלא-טיפוסי: 192. מה עומד מאחורי השם? "עשרות אמנים פועלים ב-192 הקילומטרים הרבועים של העיר התחתית, וזה אושר תרבותי", נכתב במאמר המערכת של הגיליון הראשון, שהתפרסם בקיץ. "אנחנו כאן כדי לסקר את הפעילות של אלה ושל מי ומה שסביבם". "מגזין 192" הגדיר את מטרותיו כ-"ניסיון ורצון להחזיר את העיר לתושבים, ולהיפך. לחזור למדרכות, לחצות כבישים, לחזק קשרי קהילה, לשוטט בהיסטוריה ולהיות חלק מהעיתיד".

לדברי קוטלר הדרי, הבחירה להתמקד בעיר התחתית בחיפה נובעת לא רק מהאילוץ שמטילים המשאבים המוגבלים, נוכח כוח האדם המצומצם העומד לרשות המיזם העצמאי, אלא גם משום שהעיר התחתית מצויה בתהליך מעניין של התחדשות עירונית. היא לא חוסכת ביקורת מההיבטים השלייליים של תהליך זה ("זו התחדשות מלאכותית, שמגיעה מלמעלה"), אולם היא בוחרת לראות בו ביטוי מקומי למגמה המתרחשת בערים שונות בעולם, של חזרה אל הלב ההיסטורי של העיר.

"מבחינה גיאוגרפית, העיר התחתית היא שטוחה, וניתן לשוטט בה וללכת ברגל. זה דבר שחסר מאוד לחיפאים. מדובר גם במקום דינאמי, המצוי בתהליך. הדברים שיתחוללו בעיר התחתית בתקופה הקרובה יעצבו את האופי שלה לשנים הקרובות. לכן מעניין מאוד לעקוב אחריה דווקא בעת הזו", היא אומרת.

בעבר, התגוררה קוטלר הדרי במרכז הארץ ועבדה כעיתונאית ב-"גלובס". לכן, היא מכירה היטב את האופן בו נוהגות מערכות העיתונים, היושבות בתל-אביב, לסקר את הנעשה בחיפה. "כל מה שנמצא מחוץ לגוש דן – פשוט לא נמצא נגד עיני מערכות העיתונים. האופי של מקצוע העיתונות הפך כזה, שלא כל העיתונאים מוכנים להרחיק עד חיפה כדי להביא סיפורים מעניינים", היא מתארת, ומוסיפה: "משום כך, אמנים חיפאיים ומוסדות תרבות חדשים שנפתחים בעיר, סיכוייהם לזכות בסיקור או בביקורת הם פחותים משל אנשים ומוסדות מקבילים הפועלים במרכז הארץ. לכן, אני רואה חשיבות בסיקור התרבות החיפאית, ובהבאת העשייה של האמנים למודעות הציבור".

עד כה התפרסמו שלושה גיליונות של המגזין, המופץ בחינם ב-10,000 עותקים. נוסף לגיליון הראשון שיצא

ירושלים לא שותקת מול הכיבוש

אוניברסיטאות איימו על סטודנטים ומרצים בשל הבעת דעה "חרیגה", ומיילים אקדמיים גינו מרצים שפויים.

הדיון יתקיים ביום ד', 26.11, בשעה 18:00, בחדר 106 בבניין רוזנברג. על גילוי הדעת המזמין למפגש חתומים גדעון פרוידנטל, מנחם לורברבאום, עובדיה עזרא, משה שוקד, חווה יבלונקה, צבי טאובר, אבישי ארליך, אפרים דויד, אילנה שוהמי, משה צוקרמן, ישי רוזן-צבי, רון מרגולין, אבנר בן עמוס, שלמה זנד וענת בילצקי.

תהלוכה נגד אלימות כלפי נשים

ביום ג', 25.11, מרכז סיוע לנפגעות ולנפגעי תקיפה מינית ת"א ו-"רוח נשית" מארגנות מצעד לציון היום הבינלאומי למאבק באלימות נגד נשים (ר' בנושא זה ראיון בעמוד 3).
ב-18:30 התכנסות בכיכר רבין וצעדה לכיוון הסינמטק. שם תתקיים עצרת, הכוללת הופעה של לאה שבת. בתום העצרת, בשעה 21:00, תתקיים בסינמטק הקרנת טרום-בכורה של הסרט "פרינסס", במעמד הבמאית טלי שלום עזר והשחקניות קרן מור ושירה האס.

תנדו": להשתתף ברכבת השלום לשדרות

תנועת נשים דמוקרטיות בישראל (תנדו") חברה לקמפיין שיזמה התנועה "נשים עושות שלום", וזאת בעקבות מפגש עם יוזמות התנועה, שהתקיים לאחרונה באום אל-פחם.
תנדו" קוראת לנשים יהודיות וערביות ליטול חלק ברכבת השלום, שתצא ביום ג', 25.11, מנהריה לשדרות. במכללת ספיר שבשדרות ישתתפו הנשים במושב של כנס שדרות לחברה, בשעה 15:00, אשר יוקדש לתפקיד הנשים ביישוב סכסוכים. את המושב תנהל מיכל שמיר, ראש בית הספר לאמנות במכללת ספיר. לפרטים: areen80@gmail.com

כנס מרקס השמיני יתקיים בשבת בת"א

תחת הכותרת "מרקסיוזם בישראל ובפלסטין – המרקסיוזם וישראל, המרקסיוזם ופלסטין" יתקיים באולם "הגדה השמאלית" בתל-אביב (אחד העם 70) כנס מרקס השמיני בשבת, 22 בנובמבר, ביוזמת מכללת הגדה השמאלית.
בין הנושאים שיעמדו השנה במרכז כנס מרקס: "גראמשי בישראל", "מרקסיוזם, כיבוש וקפיטליזם", "מרקסיוזם ותכנון עירוני", "מרקסיוזם והתנועה לשחרור להט"ב", "מרקסיוזם ומעמד העובדים בישראל", "מרקסיוזם בפלסטין" ו-"פוליטיקה, סביבה ומרקסיוזם בישראל".

הכנס יתחיל בשעה 10:30 והכניסה ללא תשלום. התכנייה המלאה מתפרסמת באתר: www.hagada.org.il

לרוויטל ולשי פריינד

ברכות להולדת הנכד אודי

מרדכי

תושבי שכונת עיסאווייה שבירושלים המזרחית הפגינו בשבוע שעבר (12.11), יחד עם פעילי חד"ש ומק"י בירושלים ועם סטודנטים ומרצים מהאוניברסיטה העברית, במחאה על מדיניות הענישה הקולקטיבית של העירייה, אשר חסמה בקוביות בטון את הכניסות לשכונה. עוד מחו המפגינים נגד אלימות הממשלה והמשטרה כלפי השכונה, הכוללת ירי מסיבי של גז מדמיע לתוך בתי התושבים.

באותו יום התקיימה כמו-כן הפגנה של פעילי שמאל בכיכר ציון במרכז ירושלים. המפגינים, ביניהם אנשי מק"י וחד"ש, הפנו אצבע מאשימה כלפי העירייה והעומד בראשה, ניר ברקת, על כך שבמקום לפעול להוריד את גובה הלהבות, הם מגבירים את דיכוי תושבי ירושלים המזרחית. בכרוז שחולק בהפגנה נכתב: "מול האלימות המסלימה – צובעים את העיר בצבעים של שוויון ושותפות".

במקביל, מתרבים הדיווחים על כך שהמשטרה נוקטת במדיניות של הטרדה והפחדה כלפי צעירים אשר אירגנו הפגנות ביישובים הערביים בישראל, במחאה על רצח הצעיר חיר חמדאן בכפר כנא. **באסל פרח**, יו"ר מועצת התלמידים בתיכון האורתודוקסי בחיפה ומזכיר בנק"י בעיר נחקר במשטרה על חלקו בארגון משמרת מחאה של תלמידים. מזכיר בנק"י בעראבה, **נידאל ענתר**, נעצר, נחקר והורחק למשך שבוע מכפרו בשל חלקו בארגון הפגנה.

מרצים וסטודנטים ידונו על המאבק בימין

גילוי דעת אותו פרסמה קבוצת מרצים באוניברסיטת תל-אביב, קורא לקיים דיון פתוח של סטודנטים ומרצים בנושא פוליטיקה וחברה. "המלחמה שהייתה בעזה – הסתיימה בקורבנות ובחורבן, אך בעצם לא הסתיימה. לאן כל זה מוביל? לאן מובילה הממשלה?", נכתב בגילוי הדעת. עוד נאמר, כי "בלי משא-ומתן שיוביל לשלום יציב ללא כיבושים, הסבב המלחמתי הבא יתור מבטוח".

קבוצת הפרופסורים והמרצים מזהירה מפני העלאת מפלס שנאת הערבים וסתימת הפיות, ובכלל זה באקדמיה: נשיאי